

Оставопримац на стварима које су му предате на чување нема право које спречава извршење

(Из пресуде Привредног апелационог суда Пж 710/18 од 15.03.2018. године)

" Услови за проглашење извршења недопуштеним прописани су одредбом члана 50. ЗИО и то тако што лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може изјавити надлежном суду приговор, односно по одговарајућем упуту започети парницу ради проглашења недопуштености извршења. Поступајући у границама чињеничних навода тужбе тужилац своје право које спречава извршење заснива на чињеници да је из пословног односа са власником покретних ствари које су предмет записника о попису и процени од 03.10.2016. године стекао својство оставопримца, а у односу на шта првостепени суд правилно закључује да оно не представља право које спречава извршење, док је у односу на покретне ствари за које је тужилац тврдио да припадају привредном друштву ..... из Словеније изостало одређење било каквог овлашћења тужиоца које би се могло сматрати разлогом за проглашење недопуштеним извршења. Околност да извршни дужник у предметном поступку извршења, овде друготужени, не располаже правом власништва на покретним стварима које су пописане у његовом магацинском простору не значи истовремено да свако лице може захтевати тужбом да се извршење на тако опредељеним предметима прогласи недопуштеним. Овлашћење за остваривање оваквог права одређује сходном применом одредбе члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу. Како тужилац, осим да је имао својство оставопримца по уговору о редовном одржавању и чувању опреме од 16.12.2013. године, током првостепеног поступка није доказао да располаже било каквим правом које спречава извршење, то је првостепени суд поступајући у границама расположивог чињеничног стања правилно закључио да се у односу на њега нису стекли услови за проглашења недопуштеним извршења које је обухваћено тужбом.

Нису основани жалбени наводи тужиоца у делу којима указује да приговор активне легитимације није био истакнут током првостепеног поступка, обзиром на то да су тужени оспорили основаност тужбеног захтева у целини, па су и без појединачног именовања приговора који истичу самим тим оспорили и испуњеност услова за проглашење извршења недопуштеним у целини.

Жалбени наводи тужиоца нису ваљани ни у делу којима се упућује да се његово овлашћење са проглашењем недопуштеним извршења, заснива на примени члана 714. Закона о облигационим односима, обзиром на то да је овлашћење оставопримца да ствар која је предмет оставе чува као сопствену успостављања тако да делује искључиво у односу између осталодавца и осталопримца, а не и у односу на трећа лица, сходно члану 148. Закона о облигационим односима. Тужилац је у својству оставопримца у обавези да у односу на ствар коју је примио на чување поступа са пажњом доброг привредника, али сходно релативном дејству уговора искључиво у односу на другу уговорну страну, односно оставодавца, што не значи да је овим дошло и до преноса било каквих својских овлашћења, односно других власничких права која би могла бити основ за спречавање извршења.

Без утицаја је позивање тужиоца у жалби на постојање одређених неправилности током спровођења извршења везано за попис и процену покретних ствари у пословним просторијама друготуженог, све имајући у виду да парница по тужби ради проглашења недопуштености извршења није коректив за евентуалне незаконитости у поступку спровођења извршења, већ су за то предвиђена друга правна средства у односу на учеснике конкретног поступка извршења."